

1

HEDEN

BRIGADIER CAL DACOSTA ZETTE de auto in de parkeerstand en keek even naar de cijfers op zijn dashboard. ‘Tjonge, negenen-twintig graden en de zon is nog maar net op. Dat lijkt zal wel stinken.’ Er waren al meerdere politiewagens, allemaal kriskras op de weg geparkeerd. De zwaailichten stonden aan, maar de sirene hadden ze voor het gemak maar achterwege gelaten. Toen hij het portier dichtsliep en naar het groepje politieagenten toe liep, nam hij even de tijd om tot zich te laten doordringen hoe vreemd het was dat alles er zo gewoon uitzag. Er stond maar een handjevol toeschouwers te kijken. De weinigen die op dit uur van de dag naar het werk onderweg waren, staken de straat over om geen vertraging op te lopen. Dit was de donkere kant van de stad, waar geen verschil was tussen dag en nacht. De agen-

ten leken bijna net zo onverschillig als de passanten. Ze goten slappe koffie, die ze in een buurtwinkeltje hadden gehaald, naar binnen en aten iets onduidelijks uit een plastic verpakking.

Van een kleine tien meter afstand was de geur van het lijk onmiskenbaar. ‘Hoe doen jullie dat?’

‘Goedemorgen, brigadier. Hoe doen we wat?’

‘Hoe kunnen jullie eten bij die stank? Dat proef je toch?’

Een van hen mompelde iets, terwijl hij de laatste hap van een kleverig broodje in zijn mond stak. Toen de man zijn vingers begon af te likken, besloot Cal het ontbijt maar over te slaan.

De stank die vanaf het trottoir opsteeg, was niet de geur van de dood. Nog niet tenminste. Het was de stank van viezigheid, die zijn kant opgeblazen werd door een warme, vochtige windvlaag die door de onderwereld uitgebraakt leek te worden. Frank Lamonte, Cals beste vriend en voormalig partner, zei wat iedereen dacht: ‘Zichzelf doodgedronken. Dat zat eraan te komen.’

Cal stelde zich voor dat die woorden onder zijn eigen naam op een grafsteen gebeiteld zouden worden. Minstens een half dozijn familieleden van zijn vaders kant kwamen ook in aanmerking voor een dergelijk grafschrift. Hij had overwogen om naar een paar groepsbijeenkomsten van de AA te gaan in een poging aan het noodlot te ontkomen, maar zichzelf openstellen voor anderen was niet zijn sterkste kant. Hij was bang dat het alcoholisme gewoon bij hem in de genen zat, dus zo makkelijk zou hij er waarschijnlijk niet vanaf komen.

‘Hebben we toevallig al een naam?’

Frank zette zijn hoed af en probeerde de rimpel in zijn voorhoofd, die het ding door de jaren heen had veroorzaakt, weg te vegen. ‘Nee, maar ik heb hem hier vaak genoeg gezien om te kunnen zeggen dat dit zijn stek was. Hij zat hier altijd met zijn rug tegen de muur en dat stuk karton daar in zijn hand.’

Cal keek even naar het bordje en zag de gebruikelijke woor-

den met zwarte marker opgeschreven: *Werkloos. Honger. God zegene u.* De woorden ‘werk gezocht’ waren met een blauwe balpen doorgekrast.

Een derde agent kwam buiten adem naar hen toe lopen. ‘Goedemorgen, mannen. Excuses dat ik zo laat ben. Nou, die is de pijp uit.’

Frank knikte naar hem en ging verder. ‘Hij lag vaak genoeg stomdronken in dat steegje. Ik zou niet weten hoe iemand heeft kunnen zien dat hij dood was.’

Maar dood was hij, en waarschijnlijk al behoorlijk lang ook. Zijn longen hadden het alleen pas laat in de gaten gehad. De zon was zijn vriend en zijn lichaam de vijand. Zo zag hij eruit. Beton voldeed niet echt als kussen, hoe dronken je ook was. Cal ging bij het ineengezakte lijk op zijn hurken zitten, pakte de man stevig bij de rechterschouder en draaide hem op zijn rug. De ogen waren half open en de tanden bijna zo donker als een rotte pompoen.

De agent die zich als laatste bij de anderen had gevoegd, moest plotseling kokhalzen en iedereen die nog overeind stond, deinsde achteruit. Waarom Bully nooit zo beleefd was zich even te om draaien als hij over zijn nek ging, was Cal een raadsel. Hij zei dat de reden daarvan was dat hij niet echt moest overgeven – hij had alleen nogal een overactieve kokhalsreflex.

Bully was een vreemde snuiter van zo’n honderdtwintig kilo. Hij was teergevoelig als een meisje van negen en dat werkte op zijn maag. Al zijn collega’s hadden hem minstens één keer zien huilen op het werk. Dat was de belangrijkste reden waarom Billy Bob La Bauve verschillende emoties losmaakte binnen het politiekorps van New Orleans. Je ergerde je aan hem, of je mocht hem. Bij Cal hing dat af van de omstandigheden. Vandaag zat het er niet in. Serieus, als hij begon te snotteren, zou Cal hem naar huis sturen.

Toen ze zich weer hadden hersteld, boog Frank zich voor-

over naar Cal en het lijk. 'Je hebt hem toch weleens eerder gezien? Ik heb een paar keer bedreigd dat ik hem zou arresteren als hij mensen bleef lastigvallen om geld, maar er zijn er tegenwoordig zo veel als hij dat je niet weet waar je moet beginnen. Na de dijkdoorbraken voldoen de oude regels niet meer zo.' Frank vergat soms dat Cal pas na de orkaan bij het korps was gekomen. Dit was het enige New Orleans dat hij als agent kende.

Cal vond Frank de beste agent die hij ooit had ontmoet. Hij had hem nog nooit op een leugen betrapt. Hij vuilbekte niet over vrouwen. Hij had een vrouw waar hij aan het eind van zijn dienst blijkbaar graag weer naar terug wilde. Hij was vrijwilliger bij een organisatie die basketbalwedstrijden organiseerde voor kansarme jongeren en fungeerde voor sommigen als een soort surrogaatvader. Hij had Cal nog niet zo lang geleden verteld dat hij zich aan het verdiepen was in de regels van het voetbal, omdat de YMCA hem had gevraagd om trainer te worden van een team. Hij had zelf niet op voetbal gezeten, maar niemand anders had zich als vrijwilliger aangeboden. Frank was zo iemand die ook buiten het korps nog een leven had.

Cal beantwoordde Franks vraag. 'Ja. Ik heb hem hier wel vaker gezien. Hoe oud denk je dat hij is?'

'Lang niet zo oud als hij eruitziet. Hij is alleen nog maar grijs bij de slapen en in zijn baard.' De dikke, verwarde bos haar leek te groot voor het tengere lichaam. Geen mens wist wat de oorspronkelijke haarkleur was geweest, maar in de zon was het verbleekt tot een rossige tint. De man droeg een zwarte joggingbroek en een oud, geruit overhemd met drukknopen. Geen schoenen.

'We hebben hier alles gezien. Jullie kunnen hem naar het mortuarium brengen.'

De agenten gingen opzij en keken toe hoe de lijkschouwer

met zijn team de man op een brancard tilde, alsof hij een zakje aardappels was. Cal was verbaasd te zien dat een van de dragers een vrouw was. Hij kende de leden van de responseteams vaak wel van gezicht, omdat ze elkaar altijd bij dezelfde gelegenheden ontmoetten, maar namen... dat was een ander verhaal.

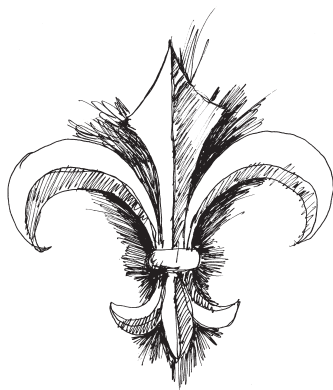
Cals oudere broer, een geboren politicus, had op een zondag onder het barbecueën geprobeerd hem te leren hoe hij een naam kon onthouden door associaties. Het was bijzonder vernederend geweest, omdat hij een rondje langs de mensen om de tuintafel had moeten maken om de namen van een aantal van hun familieleden te verbinden met makkelijk te onthouden beelden. Misschien verbeeldde hij het zich, maar zijn tante van vaders kant had heel koeltjes gereageerd toen het woord 'paard' over zijn lippen rolde, toen hij bij haar was aangeland. Dat kwam door haar kunstgebit, had zijn moeder later uitgelegd. Dat was een maatje te groot voor haar of de voortanden moesten wat bijgevijld worden.

'Brigadier, is er hier nog iets voor ons te doen?' wilde Bully weten.

'Ja. Jij gaat met Sanchez in de buurt wat rondvragen. Als we de boel hebben opgeruimd, moet je eens kijken of je een paar andere zwervers naar hem kunt vragen. Ze hebben meestal wel een netwerk. Misschien hebben we geluk en komen ze al snel met een naam. Ik ga naar binnen om het papierwerk af te handelen.'

Er waren van die dagen dat Cal nog liever zijn kleine teen eraf schoot dan dat hij formulieren moest invullen. Maar hij zou in ieder geval binnen kunnen zitten met de airco aan. Ze hadden allemaal al zweetkringen in hun overhemd en het was nog niet eens halverwege de ochtend. Met al die geruchten over bezuinigingen en financiële perikelen op het bureau was hij blij dat nog niemand de airco wegbezuinigd had. Een rauwe biefstuk zou op zijn bureau wel een week goed blijven. Airco was

iets om dankbaar voor te zijn in een hete junimaand, en om dat de mensen goed in te prenten, hield het ellendige ding het elke zomer minstens twee of drie keer voor gezien. Cal begreep heel goed waarom de misdaadcijfers in een smoorhete zomer zo rap stegen. In een dergelijke hitte kreeg hij zelf ook weleens zin om iemand op zijn neus te timmeren.

2

‘RAFE IS DOOD.’

Jillian zou misschien een betere manier hebben kunnen vinden om het te zeggen als ze niet compleet overrompeld was geweest. Haar hoofd tolde nog van het telefoontje en haar moeder had nu juist *die* dag uitgekozen om langs te komen in het restaurant waar Jillian werkte.

Ze wist dat Jade niet bijzonder aangeslagen zou zijn. Samen praatten ze eigenlijk nooit over hem. Al jaren niet. Op een bepaald moment – toen ze net op de middelbare school zat, als Jillians geheugen haar niet in de steek liet – hadden ze stilzwijgend besloten te doen alsof hij nooit had bestaan. Dat was gemakkelijker. Maar nu hij dood was, voelde Jillian zich om de een of andere reden genoodzaakt te erkennen dat hij al die tijd in leven was geweest.

Jillian wachtte op haar moeders reactie, maar ze gaf geen kik

en vertrok geen spier. Zonder zonnebril zou het gemakkelijker geweest zijn haar gezicht te lezen. Het was niet bijzonder zonnig, maar Jade ging nooit de deur uit zonder een dure zonnebril op. Ze grapte altijd dat je met een grote zonnebril op je neus niet zo goed kon zien hoe oud een vrouw was. Jillian begeleidde haar naar een van de tafeltjes op het terras, zodat ze misschien wat privacy zouden hebben, en had de assistent-manager gevraagd of ze haar pauze van een kwartier wat mocht vervroegen.

‘Mam, hoorde je wat ik zei?’

‘Ik heb het gehoord.’

Een kille windvlaag joeg een stapeltje servetten van het tafeltje naast hen. Jillian sprong op om ze te pakken en zag dat Jade over haar blote armen wreef. ‘Wil je een cappuccino? Ik ben er inmiddels behoorlijk goed in om die te maken.’

‘Met magere melk?’ vroeg Jade.

‘Prima.’

‘En extra schuim,’ voegde Jade toe.

‘Komt eraan. Ik zal hem extra heet maken. We hadden achteraf misschien beter binnen kunnen gaan zitten.’

Sigmund’s was een populair restaurant met een spectaculair uitzicht over de baai van San Francisco, dat als een paradijsvogel midden in een chique buurt was neergestreken. Als je gezond wilde eten, wisten de koks dat meer dan draaglijk te maken. Het eten was gewoonweg verrukkelijk, wat helaas niet betekende dat het ook betaalbaar was. Zelfs met werknemerskorting kon Jillian het zich niet veroorloven er vaak te eten, maar niemand serveerde een zwartebonenburger als die van Sigmund’s. De burger werd altijd geserveerd met reepjes avocado uit Californië – nooit papperig of taai – kiemen, Zwitserse kaas, en knofflookkruidenmayo op een volkoren broodje met licht gegrilde bakbanaan erbij. Afhankelijk van het getal op de weegschaal die ochtend nam ze er zo nu en dan een portie zoete aardappelfriet

bij. Dat allemaal met een glas ijsthee erbij kwam neer op vijftien dollar.

Jillian prees zichzelf gelukkig dat ze hier een baan had en ze wilde die graag houden. Maar de assistent-manager had een hekel aan Jillian, omdat ze een relatie had met de eigenaar, dus ze moest twee keer zo hard werken en op haar hoede zijn, vooral als hij er niet was. Ze keek even op haar horloge. Nog negen minuten, voordat ze weer aan het werk moest in de bediening. Ze stoomde extra schuim, maakte de melkopschuimer schoon en liep naar het terras met Jades extra hete, niet helemaal perfecte cappuccino.

‘Als ik geen haast heb, kan ik een dubbel hart in het schuim maken. Dit ziet er meer uit als een gekookt ei. Sorry.’

Jade nam een slokje. ‘Hij is prima. Ik heb nog maar een paar minuutjes voor mijn afspraak. Een nieuwe cliënt wil dat ik naar haar kantoor kom kijken en wat aanbevelingen doe voor kunstobjecten. Het kantoor is vlakbij en kijkt uit over de baai. Als je me iets wilt vertellen, moet je het maar snel doen.’ Jade legde beide handen als een kommetje om de kop, alsof ze zich warmde bij een kampvuur. Ze leunde voorover en zag er zo onaangedaan uit dat je bijna zou denken dat ze de overledene helemaal niet had gekend.

‘Wil je het weten?’

‘Nee, niet echt. En ik wil eigenlijk dat jij het ook niet weet. Maar omdat dat wel zo is, kun je het me maar beter vertellen.’

‘Een uur of twee geleden kreeg ik een telefoontje met een kengetal dat ik niet herkende, dus ik liet hem op voicemail gaan. Een vrouw liet een cryptisch berichtje achter waarin ze zei dat Rafe dood gevonden was en dat hij in kleine kring begraven zou worden. Zonder dienst of iets. Ze zei dat ze vond dat ik het moest weten en dat ik zelf maar moest zien wat ik ermee deed.’

‘Ik was er eigenlijk van overtuigd dat we dit hoofdstuk lang

geleden al hadden afgerond, Jillian. Heb je, zonder dat ik het wist, contact gehouden met die mensen?’

‘Nee! Absoluut niet. Ik heb geen contact meer met hen gehad sinds we naar Californië verhuisd zijn. Hoe oud was ik toen, zes? Ik kan me hen nauwelijks nog herinneren.’

Jillian en Jade hadden zelden ruzie. ‘Leven en laten leven’, dat was altijd haar motto geweest. Wat Jillian wilde, vond ze prima, als Jillian zich dan ook maar niet bemoeide met wat Jade wilde. Maar om de een of andere reden was het absoluut niet toegestaan om te praten over die periodes in het verre of recente verleden als Jade daar op de een of andere manier door in opspraak zou kunnen komen. Haar levensfilosofie was: het verleden is voorbij en alleen het heden is relevant. Al het andere levert alleen maar een heleboel negatieve energie op. Daar was Jillian het meestal wel mee eens. Ze was die dag niet bewust op zoek gegaan naar familiegeheimen. Die waren onverwachts op haar pad gekomen, net als Jade.

‘Dus Rafes moeder heeft je vandaag onverwachts opgebeld? Hoe wist ze in vredesnaam waar ze je moest zoeken, Jillian?’

‘Nou, het was zijn moeder zelf niet, maar een vrouw die voor haar werkt,’ probeerde Jillian uit te leggen. ‘Die vrouw zei dat ze me opbelde, omdat haar baas geen raad wist met wat er allemaal geregeld moest worden. En ze zei ook letterlijk: “Je grootmoeder zal alle onkosten vergoeden.” Ik mag er gratis naartoe.’

‘Je grootmoeder. Nou, lekkere grootmoeder was dat. Dat kan ik je wel vertellen. En hoe heeft die vrouw je gevonden?’

‘Dat is pas echt vreemd. Ze heeft via een website een zoekopdracht gegeven. Daar betaal je een kleine honderd dollar voor. Zo kwam ze erachter waar ik werkte en ze heeft het nummer opgezocht en me hier gebeld. Ze zei dat er een noodsituatie was in de familie, dus de assistent-manager heeft haar mijn mobiele nummer gegeven.’

‘En nu hebben ze je nummer en kunnen ze je bellen wanneer

ze maar willen. Geweldig.’ Rode vlekken verschenen in Jades nek, wat gewoonlijk betekende dat haar moeder probeerde vanbuiten kalm te blijven, maar onder dat dunne huidlaagje kookte van woede.

‘Waarom ga je nou helemaal door het lint?’

Nu kon Jade haar emoties niet meer bedwingen. Op een voor haar doen vreemd luide toon flapte ze eruit: ‘Hoe bedoel je, waarom ga ik door het lint?’

Een vrouw aan een tafeltje iets verderop keek vluchtig in hun richting, maar de man die bij haar zat was meer geïnteresseerd in zijn lege glas en liet de ijsblokjes op een irritante manier door zijn glas tinkelen. Jillians pauze was waarschijnlijk voorbij, want de ober die haar werk zou overnemen was nergens te zien. Ze stond op, pakte een kan zwartebessenthee, schonk de klant nog eens in, deed er wat verse munt bij en pakte een creditcard mee van een tafeltje in de hoek.

Toen ze zich weer op de stoel tegenover Jade liet zakken, zei haar moeder: ‘Jillian, ik ben vandaag hierheen gekomen om jou te verrassen. Ik zat niet te wachten op een verrassing van jou. Je zegt dat je bericht hebt van dat mens uit het zuiden, dat Rafe dood is, en dat een of andere vreemdeling je privé-nummer heeft, en dan wil je weten waarom ik van mijn stuk ben?’

‘Ik begrijp het wel. Kunnen we er niet gewoon over praten? Ik wil een en ander op een rijtje zien te krijgen. Heb jij dat niet?’

‘Nee. Eigenlijk niet. Je wilt toch zeker niet zeggen dat je er helemaal van ondersteboven bent? Ben je nu opeens enorm verdrietig om hem?’

‘Natuurlijk niet. Ik heb nul komma nul gevoelens voor die man. Maar het is wel intrigerend, vind je niet? Ik bedoel, ik kan zomaar een paar dagen naar New Orleans. Ik ben er niet meer geweest sinds ik klein was. Ik heb nog een paar vakantiedagen.

Als jij ook wilt, kunnen we misschien samen gaan en dan kun jij me laten zien waar –’

‘We?’ Jade stond op van de tafel, greep haar tas en haalde de riem over haar hoofd naar haar linkerschouder. ‘Ik ga niet naar New Orleans. En jij ook niet, als je weet wat goed voor je is.’ Ze zette beide handpalmen op tafel, leunde voorover en liet haar stem dalen. ‘Wat denk je eigenlijk dat Vince hiervan vindt? Sinds wanneer laat hij jou zo ver buiten zijn blikveld gaan?’

Die was raak. Vince was de eigenaar van Sigmund’s. En eigenlijk ook van Jillian. Hij had haar een jaar geleden in dienst genomen en niet lang daarna hadden ze een relatie gekregen. Toen was het nog fantastisch. Hij had haar twee maanden geleden zo ver gekregen dat ze bij hem introk, maar op het werk deed hij nog steeds alsof hij haar nauwelijks kende. Werk en privé wilde hij zo veel mogelijk gescheiden houden, gaf hij op als reden.

Jillian had niet lang hoeven nadenken toen hij voorstelde dat ze bij hem zou intrekken. Het was prettig om eindelijk eens iemand te hebben die voor haar zorgde. Ze voelde zich haar hele leven al volwassen. Vince was tien jaar ouder, zat er warmpjes bij en was zelfverzekerd, en het vooruitzicht dat ze zich om geld geen zorgen meer hoefde te maken, was net zo aantrekkelijk als de man zelf. Haar moeder begreep wat een geluksvogel Jillian was. De man was van een heel andere klasse dan zij. Hij was adembenemend en schatrijk, en kon elke vrouw die hij maar wilde, krijgen. Hij had haar gekozen en ze moest zorgen dat hij geen spijt kreeg van zijn keuze.

‘Luister je wel naar me?’ Jades stem werd wat zachter en ze legde haar vingertoppen onder Jillians kin. ‘Geef eens antwoord. Zou Vince het goedvinden als jij naar New Orleans ging?’

‘Hij is een paar dagen de stad uit om te proberen een deal te sluiten voor een nieuwe locatie in Los Angeles. Het kan hem

waarschijnlijk weinig schelen. Bovendien doet hij de laatste tijd zo afstandelijk dat hij het waarschijnlijk niet eens zou merken als ik weg was, ook al was hij thuis.'

'Jillian, zet wat je hier hebt niet op het spel voor die achterlijke lui. Ze zijn het niet waard. Ze zullen je opstoken.'

'Maar hij is dood.'

'Dat is het hem nou juist. Voor jou is hij al twintig jaar dood. Hij had je niets te bieden. Nooit geprobeerd ook. Hij was een loser, op elk gebied.'

'Dat weet ik,' antwoordde Jillian, terwijl ze opstond. 'Jij moet gaan en ik moet weer aan het werk.' Ze stapte om de tafel heen en omhelsde Jade. 'Dank je wel voor je bezoek. Ik was blij ver-rast toen ik je de deur door zag komen.'

Jade hield haar stevig vast en fluisterde in Jillians oor: 'Je bent die mensen niets verschuldigd. Denk eerst aan jezelf. Jij moet met Vince verder. Als ik jou was, zou ik koste wat het kost aan hem vasthouden.'

Toen ze elkaar loslieten, bleef een plukje haar van Jillian achter Jades zonnebril hangen. 'Oei! Sorry, lieverd!'

'Geeft niet.' Toen Jade zich omdraaide en haar hand opstak, zag Jillian een paar van haar eigen zwarte haren in het scharniertje van haar moeders zonnebril hangen. Ze wist niet hoe het kwam, maar om de een of andere reden leek dat beeld bij de situatie te passen.

Met een zucht pakte Jillian haar moeders halflige kopje van het tafeltje. Jade had waarschijnlijk gelijk. Het zou wel heel dom zijn om een conflict met Vince te riskeren door het halve land over te vliegen om een man te begraven die ze niet kende. Een man die haar niets kon schelen.

Toen ze haar schort vanachter de bar pakte, sprak een van de andere obers haar aan. 'Ongelooflijk dat dat je moeder was. Ik kan je wel vertellen dat mijn moeder er niet zo uitziet. Zij kan je zus wel zijn.'

‘Ja, dat zeggen mensen wel vaker.’

‘Jij lijkt zeker meer op je vader.’

Dit is een vergissing, dacht Jillian voor de vijftiende keer sinds ze aan boord van het vliegtuig was gestapt. De doden betekenden niets voor haar. Ze wilde alleen de aandacht van Vince trekken, en dat was gelukt – net lang genoeg om een hevige woede-uitbarsting bij hem te veroorzaken. Ze had geprobeerd hem te bellen tijdens haar overstap in Houston, maar hij had niet opgenomen. Ze had niet anders verwacht.

De piloot kondigde de landing aan en vroeg het cabinepersoneel hun plaats in te nemen. Vanaf haar stoel in het midden strekte Jillian haar hals om de stad door het raampje te kunnen zien. Paniek overspoelde haar als een vloedgolf en het was alsof haar keel werd dichtgeknepen. Toen de banden over de landingsbaan van Louis Armstrong New Orleans Airport denderden, drukte ze haar voeten tegen de vloer, alsof ze een noodstop maakte. Ze wist wat haar te doen stond. Ze zou meteen een balie opzoeken om een retour te boeken.

‘Ik kan er wel voor zorgen dat u vandaag weer in Houston bent, maar ik kan u niet garanderen dat u San Francisco haalt,’ zei een lokettiste, toen ze de balie had bereikt. ‘De vlucht is al vertraagd en wordt misschien wel gecancelled. Er wordt tegen de avond een dichte mist verwacht.’ De vingernagels van de vrouw tikten voortdurend op de toetsen van het keyboard, terwijl ze met Jillian praatte. ‘Wilt u naar Houston? U kunt daar overnachten en morgen verder vliegen. Dan heb ik uw creditcard nodig. Aan het omboeken van een vlucht zijn kosten verbonden.’

De moed zonk Jillian in de schoenen. Stel nou dat haar grootmoeder de onkosten achteraf toch niet wilde vergoeden? Waar-

om zou ze ook, als Jillian niet eens kwam opdagen? ‘Toch maar niet, bedankt.’ Ze hing de tas met haar handbagage over haar schouder en liep door de terminal, terwijl de tranen in haar ogen prikten. Toen ze bij de bagageband stond, scande ze de menigte om te zien of iemand haar misschien stond op te wachten. Niet dat ze haar grootmoeder zou herkennen.

‘Miss Slater?’

Jillian schrok op. Naast haar stond een chocoladebruine vrouw van gemiddelde lengte en middelbare leeftijd met een brede glimlach die haar witte tanden liet zien. Haar ogen waren donker en helder tegelijk en fonkelden ondeugend.

‘Hallo. Ja, ik ben Jillian Slater. En u... nou, u bent in ieder geval niet mijn grootmoeder.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in, jongedame, maar ik ben van plan je in mijn wagen te zetten en je naar haar toe te rijden. Met mij aan het stuur is het veiliger.’ De vrouw legde haar hoofd in de nek en lachte. Toen schudde ze Jillian de hand. ‘Ik ben Adella. We hebben elkaar door de telefoon gesproken. Even was ik bang dat je je toch had bedacht.’

Jillian bedwong de neiging om te zeggen: ‘Dat heb ik geprobeerd.’ In plaats daarvan zei ze: ‘Dus u werkt voor haar?’

‘Dat klopt, al bijna acht jaar. Zij en ik kunnen prima met elkaar opschieten. Ik beheer dat grote, oude huis van haar en regel de verhuur. Daar zijn mijn zoons dankbaar voor. Zij zeggen dat ik me dan tenminste niet zo veel met hen bemoei als ik wel zou willen. Mijn moeder beweert dat ik als baby al bazig was. Hebt u niet meer bij zich dan die ene tas?’

‘Nee. Ik blijf maar twee dagen.’

‘Nou, vrouwen uit het zuiden staan erom bekend dat ze ongeveer één grote koffer per dag meenemen. U hebt niet veel bij zich. Dat is prima.’

‘O. Nou, ik niet. Maar ik kom dan ook niet uit het zuiden.’

Het leek even of Adella tegen die opmerking in wilde gaan,

maar ze zei: ‘Kom. Help me mijn auto terug te vinden. Hij staat daar ergens. Een grote, grijze Chrysler.’

Jillian wist een benepen glimlachje op haar gezicht te toveren toen ze rondkeek op de overvolle parkeerplaats. Alleen al binnen een straal van een paar meter stonden een stuk of twintig auto’s die aan die beschrijving beantwoordden.

Toen ze de juiste auto gevonden hadden en op weg waren, probeerde Adella een paar keer een gesprekje aan te gaan over koetjes en kalfjes, maar Jillian zette haar zonnebril op en hoopte dat de vrouw dat signaal ter harte zou nemen en dat deed ze.

Hoe verder ze van het vliegveld verwijderd raakten, des te chiquer de huizen werden. Ze zoefden langs dikke zuilen, prachtige gevels, elegante, Europese sierlijsten en enorme veranda’s, en het was alsof er elke keer een bladzijde van een pop-up geschiedenisboek werd omgeslagen. Veel huizen hadden de ambities van de moderne architectuur en de zoute zeewind al meer dan een eeuw lang doorstaan. Sommige van de knoestige eiken die boven de huizen uittorenden, waren waarschijnlijk wel zes of zeven keer zo oud, met stammen zo dik als een vrouw lang is.

Hoe langer ze reden, des te dichter Jillian naar het raam toe schoof, haar neus bijna tegen het glas gedrukt. Ze was op een andere planeet geland, dat was zeker. En het was er heet.

Na wat wel een eeuwigheid leek te duren, parkeerde Adella eindelijk de auto langs de kant van de weg. De banden schuurden gierend langs het trottoir en de auto reed er hotsend op en af, voordat hij met een schok tot stilstand kwam. Geschrokken zetten Jillian haar bril af en zei: ‘Waar zijn we? Waarom stoppen we hier?’

Adella deed haar portier open, stapte uit en keek haar niet-begrijpend aan. ‘Hier is het!’

‘Maar dit is een kerkgebouw.’

‘Nee,’ zei Adella, ‘dit was vroeger een kerkgebouw. Nu is het

een huis. Al jaren. Er wonen huurders – drie momenteel – en uw grootmoeder natuurlijk, de eigenaresse van het gebouw.’

Jillian duwde haar bril weer op haar neus en klemde haar tas tegen haar borst. Daar ging ze dus echt niet naar binnen, hoe Adella het ook wilde noemen.

De vrouw liep om de auto heen naar Jillians portier. Even bleef ze op het trottoir staan wachten tot Jillian uit zou stappen. ‘Mooi niet,’ mompelde Jillian. Toen Adella haar hand uitstak om het portier dan maar zelf open te doen, deed Jillian het op slot. Adella zette haar handen in haar zij, hield haar hoofd schuin en keek haar aan met een blik waaruit sprak dat ze niet zo kinderachtig moest doen. Geïrriteerd drukte Jillian op het knopje om het portier te ontgrendelen.

Adella trok het portier open en gebaarde met haar linkerhand. ‘Na u, dame.’

‘Dit is geen huis.’

‘Dat is het wel zeker. Of een appartementengebouw in ieder geval. Als je een preekstoel ziet als je binnenkomt, beloof ik dat ik je meteen terug zal brengen naar het vliegveld. Akkoord?’

Jillian sloeg het portier harder dicht dan de bedoeling was.